

PROLOGAS

Praėjo kelios valandos, kol rado merginos kūną.

BUVO VĒLU, TAIP VĒLU, kad galima jau sakyti anksti – ta nuostabi, kerinti priešaušrio valanda, kai paprastai baigiasi vakarėliai ir ima brėkšti nauja diena. Valanda, kai tikrovė tampa miglota ir išplaukusi, kai beveik viskas atrodo įmanoma.

Mergina plūduriavo vandenyje veidu žemyn. Virš jos plytėjo didingas miestas, nusagstytas šviesomis tarytum jonvabaliais, kiekvienas taškelis reiškė atskirą asmenį, trapią gyvybės dėmelę. Iš viršaus į viską abejingai žvelgė mėnulis tarsi senovinio Dievo akis.

Visa aplinkui atrodė apgaulingai ramu. Tamsus vanduo tingiai liūliavo merginos kūną ir atrodė, kad ji tiesiog ilsisi. Garbanoti plaukai minkštu debesiu gaubė jos galvą. Suknelės klostės prilipusios prie kojų, lyg būtų norėjusios apsaugoti ją nuo priešaušrio vėsos. Tik ši mergina jau nebejautė šalčio.

Viena ranka buvo ištiesta į priekį, lyg būtų siekusi kažko, ką myli, o gal nebyliai ketinusi perspėti apie pavojų, o gal būtų gailėjusis kažko, ką padarė. Ši mergina per tokį trumpą savo gyvenimą

pridarė užtektinai klaidų. Tik nežinojo, kad šį vakarą visos klaidos susidės į krūvą ir ją sutriuškins.

Galų gale niekas išeidamas į vakarėlį nesitiki mirti.

MARIELA

Prieš du mėnesius

MARIELA VALKONSUELO SĖDĖJO sukryžiuoti kojas ant dygsniuota antklode užklotos lovos savo ankštame miegamajame 103-iame Bokšto aukšte. Iš visų pusių ją supo nesuskaičiuojama daugybė žmonių, nuo jų skyrė viso labo tik keli metrai ir viena ar dvi plieninės sienos: nuo mamos virtuvėje, nuo koridoriu prabėgančių keleto vaikų, nuo kaimynų gretimais; iš tos pusės girdėjosi prislopinti, įsiauđrinę balsai – kaimynai vėl vaidijosi. Tačiau šią akimirką, nors ir juto tų žmonių buvimą, Mariela Manhatane buvo visai viena.

Ji palinko į priekį, stipriai spausdama prie krūtinės seną kimštą žaislinį triušį. Veide atsispindėjo blausi stringančios hologramos šviesa, išryškindama kiek kumpoką nosį ir išsišovusius žandikaulius, tamsios Marielos akys buvo sklidinios ašarų.

Priešais ją mirgėjo merginos paveiksliukas: rausvai auksiniai plaukai ir veriantis akių su auksinėmis dėmelėmis žvilgsnis. Mergina paslaptinai šypsojosi, tarsi būtų žinojusi milijonus paslapčių, kurių niekas negalėjo atskleisti, galbūt tik jai vienai tai pavyko. Pa-

veikslėlio kampe matėsi mažytis baltas logotipas su užrašu „INTERNATIONAL TIMES“ NEKROLOGAI.

– Šiandien gedime Eridės Dod-Radson, – prabilo balsas, kalbėjo jauna, Eridės mėgstama aktorė. Mariela svarstė, kokią absurdišką sumą už *tai* sumokėjo ponas Radsonas. Aktorės balsas šiuo atveju buvo pernelyg žvalus ir nerūpestingas, lyg būtų tarusis dėl savo kasdienių mankštos pratimų. – Eridės netekome per tragišką nelaimingą atsitikimą. Jai tebuvo septyniolika.

„Tragišką nelaimingą atsitikimą. Tik tiek galite pasakyti, jaunai merginai nukritus nuo stogo įtartinomis aplinkybėmis?“ Eridės tėvai tikriausiai irgi norėjo, kad žmonės žinotų, jog Eridė nenušoko pati. Lyg kam nors iš ją pažinojusių būtų galėjusi ateiti į galvą tokia mintis.

Nuo tada, kai praėjusį mėnesį buvo paskelbtas šių gedulingų apėigų vaizdo įrašas, Mariela peržiūrėjo jį begalę kartų. Kiekvieną žodį mokėjo atmintinai. O, nekentė jo ir dabar – vaizdo įrašas buvo pernelyg saldus ir nudailintas, pernelyg atsargiai surežisuotas, žinojo, kad didžioji jo dalis yra melas, – bet ji turėjo kai ką daugiau, kas jai primintų Eridę. Taigi Mariela apsikabino nutriušusį seną savo žaislą ir toliau kankinosi žiūrėdama savo merginos, kuri mirė tokia jauna, nekrologo vaizdo įrašą.

Hologramą pakeitė kiti įrašai, kuriuose buvo užfiksuota skirtingo amžiaus Eridė: štai ji vos pradėjusi vaikščioti ir jau šoka pasipuošusi balerinos sijonėliu, švytinčiu ryškiomis neoninėmis šviesomis, čia maža mergaitė ryškiai geltonomis slidėmis šliuožia nuo kalno ir jau paauglė atostogauja su tėvais garsiam saulėtame paplūdimyje.

Marielai niekas niekada nebuvo nupirkę balerinos sijonėlio. Sniegą ji matė tik kelis kartus: kai buvo išdrįsusi išeiti iš Bokšto į

miestą ar kai lankėsi viešosiose terasose čia, žemutiniuose aukštuose. Jos gyvenimas taip drastiškai skyrėsi nuo Eridės, bet kai jos būdavo kartu, viskas tapdavo nesvarbu.

– Eridė liks gyventi ją mylinčių tėvų Karolinos Dod ir Evereto Radsono, taip pat jos tetos Leinos Arnold, dėdės Tedo Arnoldo, pusbrolių Mato ir Sašos Arnoldų ir jos senelės iš tėvo pusės Pegės Radson širdyse.

Ir jokios užuominos apie Eridės merginą Marielą Valkonsuelo. Nors Mariela vienintelė rauduoja per laidotuves, nors tik ji – ir Eridės mama – iš tikrųjų ją mylėjo.

– Mišios bus aukojamos šį antradienį, lapkričio 1 dieną, Šv. Martyno bažnyčioje, 947-ame aukšte, – vėl prabilo aktorė hologramoje, galiausiai jai pavyko nutaisyti kiek gedulingesnę toną.

Mariela buvo tose mišiose. Stovėjo bažnyčios gale, laikydama rožinį, žiūrėjo į karstą prie altoriaus ir iš paskutiniųjų stengėsi nepravirkti balsu. Viskas baigėsi taip negailestingai.

Vaizdo įrašė pasirodė slapta filmuotas kadras: Eridė sėdi mokyklos suole tvarkingai sukryžiuvusi kojas po uniformos sijonėliu ir atkruginusi galvą juokiasi.

– Eridės atminimui galima paaukoti Berklio akademijos naujajam stipendijų fondui, fondas pavadintas Eridės Dod-Radson vardu ir remia nepasiturinčius studentus, atitinkančius nustatytus reikalavimus.

Atitinkančius nustatytus reikalavimus. Mariela svarstė, ar būdama įsimylėjusi šių iškilmių kaltininkę ji atitinka nustatytus reikalavimus. Dieve, ji jau svarstė, ar tik jai pačiai nepadavus paraiškos stipendijai, kad dar kartą įsitikintų, kokie sukništi šitie pašlemėkai, apakinti savo turtų ir privilegijų. Eridė būtų tik pasijuokusi iš tokios stipendijos, juk mokykla jai visiškai nerūpėjo. Ji jau verčiau būtų pa-

rėmusi išleistuvių pokylių. Eridė nieko taip nemėgo, kaip linksminis, vilkėti žėrinčias sukneles, o jei dar pasipuoši priderintais bateliais!

Mariela palinko į priekį ir ištiesė ranką, tarsi norėdama paliesiti hologramą. Nekrologas baigėsi filmuota medžiaga, kurioje Eridė juokėsi su savo draugėmis: blondine, vardu Averija, ir keliomis kitomis merginomis, kurių vardų Mariela neprisiminė. Jai patiko ši įrašo dalis, nes Eridė atrodė tokia laiminga, ir kartu erzino, nes jos pačios šiame Eridės gyvenime nebuvo.

Per paskutinį kadra skersai perbėgo vaizdo įrašo kompanijos logotipas ir holograma užgeso.

Štai tokia buvo oficiali Eridės gyvenimo istorija, patvirtinta prašyto „International Times“ antspaudu, istorija, kurioje Marielos nebuvo nė pėdsako. Ją tyliai ištrynė iš Eridės gyvenimo, tarsi Eridė niekada nebūtų jos sutikusi. Nuo šios minties jai skruostu nuriedėjo tyli ašara.

Mariela siaubingai bijojo pamiršti merginą, kurią mylėjo. Jau ne kartą pakirdo vidurnaktį puldama į paniką, kad negali prisiminti, kaip Eridei šypsantis pakildavo jos lūpų kampučiai ar kaip energingai ji spragtelėdavo pirštais, į galvą šovus naujai idėjai. Štai kodėl Mariela vis žiūrėjo šį vaizdo įrašą. Negalėjo leisti, kad amžiams nutrūktų paskutinis saitas su Eride.

Ji atsirėmė į pagalves ir ėmė melstis.

Paprastai malda Marielą paguosdavo, nuramindavo įsitarščiausią protą. Bet šiandien ji buvo ypač išsiblaškiusi. Mintys šokinėjo, slydo greitai kaip skraidamobiliai magistrale ir ji negalėjo jų sustabdyti.

Gal verčiau paskaityti Bibliją. Mariela pasiėmė planšetę, įsijungė skaityklės programėlę, spustelėjo mėlyną ratuką, kuris atidarydavo įvairius tekstus – ir apstulbusi sumirksėjo nuo to, ką pamatė. Pakartoto Įstatymo knyga.

„Nerodysi jokio gailėsčio: gyvybė už gyvybę, dantis už dantį, ranka už ranką, koja už koją! Man priklauso kerštas; atlyginsiu tą dieną, kai jų koja paslys.“*

Mariela palinko į priekį ir stipriai įsikirto pirštais į planšetę.

Eridės mirtis nebuvo nelaimingas atsitikimas dėl girtumo. Žinojo tai su kažin koku pirminiu, instinktyviu tikrumu. Eridė tą vakarą negėrė – ji pasakė Marielai, kad turi kai ką padaryti, „kad padėtų savo draugui“, – ir tada, dėl kažkokios nesuvokiamos priežasties užlipo ant stogo virš Averijos Fuller apartamentų.

Ir Mariela daugiau jos nematė.

Kas iš tikrųjų atsitiko vėsiamė, išretėjusiam ore tokiamė neįmanomame aukštyje? Mariela žinojo, kad neva buvo to įvykio liudininkų ir kad jie oficialiai patvirtino versiją, jog Eridė buvo girta, paslydo ant stogo krašto ir užsimušė. Bet kas tie liudininkai? Viena jų, aišku, Averija, bet kiek ten buvo kitų?

„Akis už akį, dantis už dantį.“ Ši frazė aidėjo jos galvoje kaip varpo dūžiai.

„Kritimas už kritimą“, – pridūrė vidinis balsas.

* Pakartoto Įstatymo knyga, 19, 21; 32, 35. Rubšio ir Kavaliausko Biblija, LBD ekumeninis leidimas, 1999 m., www.biblija.lt.